

Ἡ λαχτάρα τοῦ Ἀντρέα

Σήμερα, παιδιά, ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει μία λαμπρή γιορτή: Εἶναι ἡ **Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας**. Γιορτάζουμε τή νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδή τῆς ἀληθινῆς μας πίστεως, τήν ὁποία διαφύλαξε ἡ Ἐκκλησία μας στό πέρασμα τόσων αἰώνων.

Θυμόμαστε ὅμως καί τήν **Ἐξωτερική ἱεραποστολή**, τήν προσπάθεια πού γίνεται νά γνωρίσουν ὅλα τά ἔθνη τῆς γῆς ὅτι ὁ Χριστός μας εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός. Πρῶτοι σ' αὐτήν τήν σπουδαία καί ἱερή ἀποστολή εἶναι οἱ **ἱεραπόστολοι**, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πού ἀφήνουν τόν τόπο τους καί τούς δικούς τους γιά νά κηρύξουν παντοῦ τόν Χριστό.

Θά σᾶς διηγηθῶ, λοιπόν, σήμερα μία ἱστορία ἀπό τήν Ἐξωτερική ἱεραποστολή, γιά ἓνα παιδί πού τό ἔλεγαν Ἀντρέα καί ζοῦσε στήν Ἀφρική.

Ἡ ἱστορία μας

Σκεφτικός ἦταν σήμερα ὁ Ἀντρέας. Μέ ἓνα μικρό μαχαιράκι ξεφλούδιζε ἓνα καλάμι ἀπό μπαμπού, ὅμως ἡ σκέψη του ταξίδευε.

«Μεθαύριο εἶναι **Κυριακή, ἡ μέρα τοῦ Κυρίου**», σκεφτόταν. «Καί θά 'ναι διπλή γιορτή, ἀφοῦ θά γιορτάζει καί ὁ Ἅγιός μου, ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας. **Θέλω τόσο πολύ νά ἐκκλησιασῶ!**».

Πῶς ὅμως θά τά κατάφερνε; Τό χωριό του ἐκεῖ στήν Ἀφρική δέν εἶχε ἐκκλησία. Ἔπρεπε νά περπατήσει δύο ὥρες μέ τά πόδια γιά νά πάει στήν πόλη, στόν ναό τῆς Ἱεραποστολῆς. Τό περπάτημα δέν τόν τρόμαζε. Θά 'βαζε φτερά στά πόδια. Ἐκεῖνο πού τόν ἀπασχολοῦσε ἦταν ὁ πατέρας του. Θά τοῦ ἔδινε τήν ἄδεια; Ὁ πατέρας του, ὁ Ζακού, δέν ἦταν χριστιανός. Πίστευε σέ ἄλλους θεούς καί σέ μάγια. Κι οὔτε πού ἤξερε ὅτι ὁ μικρότερος γιός του ἦταν βαπτισμένος.

(Ἄν τά περισσότερα παιδιά εἶναι μικρά, συντομεύουμε τήν ἱστορία παραλείποντας τίς ἐπόμενες τρεῖς παραγράφους).

{Πῶς κατάφερε καί βαπτίστηκε ὁ Ἀντρέας μυστικά ἀπό τόν πατέρα του ἦταν ἓνα θαῦμα! Πρίν ἓνα χρόνο εἶχε ἀρρωστήσει βαριά καί βρέθηκε μέ τή μητέρα του στό ἰατεῖο τῆς Ἱεραποστολῆς, ὅπου ἐργαζόταν ὁ θεῖος του σάν νοσοκόμος.

Ἐκεῖ ὁ Ἀντρέας γνώρισε τόν ὀρθόδοξο ἱεραπόστολο ἀπό τήν Ἑλλάδα, γνώρισε τήν ὁμορφιά τῆς χριστιανικῆς πίστεως, τά παιδιά τῆς Ἱεραποστολῆς. Πόσο τοῦ μίλησαν ὅλα στήν καρδιά του! Πόσο ἤθελε νά γίνει κι αὐτός χριστιανός! Ζήτησε, λοιπόν, νά βαπτιστεῖ τό Πάσχα. Ἡ μητέρα του δέν θέλησε νά τοῦ χαλάσει τό χατίρι.

«Θά σέ ὀνομάσουμε Ἀντρέα», τοῦ εἶχε πει ὁ ἱερέας. «Ὅπως ὁ ἀπόστολος Ἀνδρέας ἦταν ὁ πρῶτος μαθητής τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι θά εἶσαι κι ἐσύ ὁ πρῶτος χριστιανός τοῦ χωριοῦ σου. Μακάρι ν' ἀκολουθήσουν καί ἄλλοι!».

Γιορτάζει, λοιπόν, μεθαύριο, Κυριακή, ὁ Ἀντρέας καί θέλει τόσο πολύ νά κοινωνήσει! «Ἀζῖώσέ με, Χριστέ μου, νά ῥθῶ τήν Κυριακή στόν ναό Σου», παρακαλεῖ καί παίρνει τήν ἀπόφαση νά μιλήσει.

- Πατέρα, τόλμησε νά πει τό μεσημέρι τήν ὥρα πού ἔτρωγαν, μοῦ δίνεις ἄδεια νά πάω στόν θεῖο μου στήν πόλη αὐριο;
- Τί θά κάνεις ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Ζακού. Ἔχω ἄλλα σχέδια γιά σένα.

Αύριο πρωί πρίν χαράξει, θά πάμε μέ αρκετούς νέους γιά κυνήγι. Μεγάλωσες τώρα. Καιρός νά μάθεις κι εσύ.

Ξαφνιασθηκε ό Άντρέας. Τό κυνήγι κρατοῦσε τουλάχιστον δύο μέρες. Μεθαύριο ἦταν Κυριακή καί γιορτή τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα. Αὐτός θά ἔτρεχε γιά κυνήγι; Ἄλλη φορά θά καμάρωνε. Τώρα ὅμως οὔτε πού συγκινήθηκε. Πολύ σοβαρά ἀπάντησε:

- Πατέρα, δέν θά μπορέσω νά ἔρθω αὐτή τή φορά. Θά ἤθελα μεθαύριο νά πάω στήν ἐκκλησία τῆς Ἱεραποστολῆς.

Σάν νά ἔπεσε κεραυνός πάνω στόν Ζακού. Τά μάτια του ἔβγαζαν σπίθες ἀπό τόν θυμό του. Πρώτη φορά ὁ μικρός του γιός τοῦ ἀρνήθηκε κάτι.

- Τολμᾶς νά πεῖς «ὄχι» σέ μένα; φώναξε οὐρλιάζοντας κι ἄστραψε δύο τόσο δυνατά χαστούκια στόν Ἀντρέα, ὥστε ἀπό τό στόμα τοῦ παιδιοῦ ἄρχισε νά τρέχει αἷμα. Καί δέν θά σταματοῦσε ὁ Ζακού, ἄν δέν ἔμπαινε ἀνάμεσά τους ἡ μητέρα παρακαλώντας μέ δάκρυα τόν ἄντρα της.

- Δέν μέ ἐνδιαφέρει τί θέλεις εσύ! φώναξε ὁ Ζακού πρὸς τόν Ἀντρέα. Σήμερα τό βράδυ γιά τιμωρία θά μείνεις νηστικός καί αύριο τό πρωί, θέλεις δέν θέλεις, θά ἔρθεις στό κυνήγι μαζί μας.

Ὁ Ἀντρέας δέν μίλησε ἄλλο. Πονοῦσε τόσο πολύ ἀπό τά χτυπήματα! Τό βράδυ μέχρι ἀργά προσευχόταν καί παρακαλοῦσε τόν Θεό ἀπό τή μιά νά φωτίσει τόν πατέρα του κι ἀπό τήν ἄλλη νά ἀξιώσει τόν ἴδιο νά βρεθεῖ τήν Κυριακή στήν ἐκκλησία.

Σάββατο πρωί, πρίν ἀκόμη χαράξει, ὅλοι οἱ κυνηγοί τοῦ χωριοῦ ξεκίνησαν μέ ἀρχηγό τόν Ζακού. Θά ἔλειπαν τουλάχιστον γιά δύο μέρες. Μαζί τους ἀκολούθησε ἀπόρθημα κι ὁ Ἀντρέας. Σέ ὅλο τόν δρόμο **προσευχόταν θερμά.**

Τό κυνήγι, ὅσο συναρπαστικό κι ἄν φαίνεται, εἶναι συγχρόνως καί πολύ ἐπικίνδυνο. Ἄγρια ζῶα παραμόνευαν μέσα στή ζούγκλα. Τόν Ἀντρέα τόν εἶχε ἀναλάβει ὁ μέγας ἀδερφός του. Κάποια στιγμή βρέθηκαν κοντά σέ ἕνα κοπάδι ἀντιλόπες. Ἄρχισαν νά κυνη-

γούν. Ὁ πατέρας του, κυνηγώντας μία πληγωμένη αντιλόπη ἀπομακρύνθηκε μέσα στή ζούγκλα. Τόν ἔχασαν ἀπό τά μάτια τους. Ὁ Ἀντρέας ἀνήσυχος ἔκανε νόημα στόν ἀδερφό του.

Τά δύο ἀδέρφια μέ τά κοντάρια τους ὄρμησαν κι αὐτά μέσα στή ζούγκλα. Προχωρώντας ἄκουσαν μουγκρητά. Ἐτρεξαν γρήγορα καί τί νά δοῦν; Μία πελώρια τίγρη νεκρή δίπλα στόν ματωμένο Ζακού πού ἦταν πεσμένος καταγῆς.

- Πατέρα, πατέρα, εἶσαι καλά; τοῦ φώναξε μέ ἀγωνία ὁ Ἀντρέας.

- Παιδιά μου, εἶπε ξέψυχα ὁ Ζακού καί ἔχασε τίς αἰσθήσεις του.

Ἡ τίγρη τόν εἶχε πληγώσει θανάσιμα.

Μέ τή βοήθεια τῶν ἄλλων κυνηγῶν μετέφεραν τόν πατέρα ἀργά τό ἀπόγευμα στό χωριό. Ὁ Ζακού δέν ἔλεγε νά συνέρθει. Εἶχε χάσει πολύ αἷμα. Ὁ Ἀντρέας ἔτρεξε μέχρι τήν πόλη νά εἰδοποιήσει τόν θεῖο του.

Πράγματι, τό βράδυ κατέφθασε ὁ θεῖος μ' ἓνα αὐτοκίνητο τῆς Ἱεραποστολῆς. Μετέφεραν τόν Ζακού στό ἰατρεῖο. Ἡ κατάστασή του ἦταν σοβαρή. Ὁ γιατρός δέν τόν ἄφησε στιγμή. Κοντά του ἡ μητέρα καί ὁ νεαρός Ἀντρέας. Ὅλο τό βράδυ ξενύχτησαν μαζί του.

Ξημέρωνε ἡ Κυριακή πού τόσο πολύ περίμενε ὁ Ἀντρέας. Σέ λίγο χτύπησαν οἱ καμπάνες τοῦ ναοῦ γιά τή Θεία Λειτουργία. Ἡ μητέρα κοίταξε τόν Ἀντρέα στά μάτια.

- Πήγαινε, παιδί μου, στήν ἐκκλησία, τοῦ εἶπε. Τό ἤθελες τόσο πολύ καί νά, ὁ Θεός σέ ἔφερε ἐδῶ.

- Πῶς νά ἀφήσω τόν πατέρα; εἶπε σιγά ἐκεῖνος.

- Θά εἶμαι ἐγώ κοντά του. Πήγαινε ἐσύ. Καί προσευχήσου στόν Θεό νά τόν κάνει καλά, εἶπε καί δάκρυα κύλησαν ἀπό τά μάτια της.

Βρέθηκε ἀπό τούς πρώτους στόν ναό ὁ Ἀντρέας. Ποίος θά τό πίστευε! **Ὁ Θεός τόν ἔφερε, ὅπως Τοῦ τό εἶχε ζητήσει, μία τέτοια μεγάλη μέρα ἐδῶ στόν ναό Του.** Κι εἶχε φέρεи ὄχι μόνο τόν ἴδιο, ἀλλά καί τούς γονεῖς του στήν Ἱεραποστολή. Ποίος νά τό πίστευε!

Σέ ὅλη τή Θεία Λειτουργία ὁ Ἀντρέας **προσευχόταν θερμά γιά**

τόν πατέρα του. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα νά κοινωνήσῃ, ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Στό τέλος τῆς Λειτουργίας ὅλοι τοῦ εὐχήθηκαν «Χρόνια πολλά» γιά τή γιορτή του. Τοῦ εὐχήθηκαν καί γιά τή σωτηρία τοῦ πατέρα του. **«Τί ὄμορφη οἰκογένεια πού εἴμαστε ὅλοι οἱ χριστιανοί!»**, σκέφτηκε ὁ Ἀντρέας.

Γυρνώντας στό ἵατρεῖο τόν περίμενε ἡ εὐχάριστη ἔκπληξη. Ὁ πατέρας του εἶχε συνέλθει λίγο πρὶν τελειώσει ἡ Λειτουργία. Ἦταν ἀρκετά ἀδύναμος, ἀλλά ἔδειχνε πολύ καλύτερα.

- Πατέρα, πόσο χαίρομαι πού εἶσαι καλύτερα, εἶπε ὁ Ἀντρέας.

- Σ' εὐχαριστῶ, γιέ μου, τοῦ ἀπάντησε ἀργά ἐκεῖνος. Ὁ Θεός νά σέ ἔχει καλά!

Ὁ Ζακού ἔμεινε δύο ἐβδομάδες στό ἵατρεῖο. Ἡ θυσία τῶν γιατρῶν, ἡ ἀγάπη τοῦ ἱεραποστόλου καί ἡ συμπαράσταση ὅλων τῶν χριστιανῶν τόν συγκίνησε. Ἀποφάσισε νά γνωρίσει κι αὐτός τή χριστιανική πίστη. Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ πού ἄκουσε ἀπό τόν ἱεραπόστολο μπῆκαν βαθιά μέσ στήν καρδιά του. Γύρισε στό χωριό του, μά ἀποφάσισε νά ἔρχεται συχνά μαζί μέ τόν Ἀντρέα στήν Ἱεραποστολή γιά νά παρακολουθεῖ τό κατηχητικό τῶν μεγάλων καί ὁ γιός του νά ἐκκλησιάζεται. Μέσα σ' ἕναν χρόνο ὁ Ζακού καί ὅλη ἡ οἰκογένειά του βαπτίστηκαν χριστιανοί. **Τό ἔργο τῆς Ἱεραποστολῆς ἄλλαξε τή ζωή τους.**

Ἐκκλησιασμός

Ὅλοι συγκινηθήκαμε, παιδιά, μέ τήν πίστη τοῦ μικροῦ Ἀντρέα, μέ τή συγχωρητικότητα πού ἔδειξε στόν πατέρα του, ἀλλά καί μέ τή λαχτάρα πού εἶχε νά βρεθεῖ στόν ναό τήν Κυριακή.

Ὅσα ἐμπόδια κι ἄν συνάντησε, δέν ὑποχώρησε. Ἡ λαχτάρα του νά βρεθεῖ στή Θεία Λειτουργία τοῦ ἔδωσε τή δύναμη νά τά ξεπεράσει ὅλα.

Ἐμεῖς, παιδιά; Ἐμεῖς πού ἔχουμε τόσο κοντά μας ἕναν ὀρθό-

δοξο ὄμορφο ναό, πηγαίνουμε στή Θεία Λειτουργία; Ἦ λέμε ὅτι εἴμαστε κουρασμένοι καί δέν μπορούμε νά ζυπνήσουμε τό πρωί τῆς Κυριακῆς; Κι ὅμως. Ὁ Ἀντρέας ὅπως κι ἄλλα παιδιά καί μεγάλοι στήν Ἀφρική περπατοῦν ὧρες, ἀκόμη καί τή νύχτα, μέ κίνδυνο τῆς ζωῆς τους, γιά νά φτάσουν σέ μία ὀρθόδοξη ἐκκλησία καί νά λειτουργηθοῦν. Ταιριάζει σέ μᾶς νά λείπουμε Κυριακή ἀπό τόν ναό;

Μέσα στόν ναό σέ κάθε Θεία Λειτουργία βρίσκεται ζωντανός ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μας. Ἔρχεται νά μᾶς συναντήσῃ -καί ἀκόμα πιό θαυμαστό- νά μπεῖ μέσα μας, στήν καρδιά μας μέ τή Θεία Κοινωνία.

Νά ξέρετε πώς κάθε φορά πού χτυπᾷ ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας εἶναι σάν νά μᾶς λέει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός: «Ἐλα, παιδί μου! Σέ περιμένω».

Πῶς νά Τοῦ ἀρνηθοῦμε; Θά χάσουμε κάτι τόσο μεγάλο: τήν παρουσία καί τήν εὐλογία Του! Τί ὠραῖο πού εἶναι, παιδιά, ἐμεῖς νά λέμε πάντα «ναί» στό κάλεσμά Του. Νά τρέχουμε μέ χαρά καί λαχτάρα νά Τόν συναντήσουμε στό δικό Του σπίτι, στόν ναό Του κάθε Κυριακή! Παρακαλέστε καί τούς γονεῖς σας ὅλη ἡ οἰκογένεια νά ἐκκλησιάζεστε μαζί τήν Κυριακή, ὥστε ὅλη ἡ οἰκογένεια νά ἔχει τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

(Προτεινόμενα τραγούδια: α) «Κυριακή» ἀπό «Πνευματικές Ὠδές Β΄», σ. 290, CD «Χαμόγελα σέ νότιες ἐφτά», ἀρ. 8, β) «Ἡ καμπάνα»).

**Ὁ Χριστός μέ περιμένει
Κυριακή μέσ στόν ναό.
Μέ λαχτάρα σάν παιδί Του
θέλω νά Τόν συναντῶ.**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Προβολή: «Ἐκκλησιασμός».
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.
4. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου: «Κυριακή».
5. Παιχνίδι μνήμης μέ προβολή.

